

Herefter gik ministeren over til hovedemnet for redegørelsen, nemlig *forhandlingerne med fællesmarkedet* i Bruxelles.

Efter at have omtalt de møder, der havde fundet sted, udtalte ministeren, at der var grundlag for at håbe på, at man i løbet af de første måneder af 1971 ville kunne begynde at finde konkrete løsninger på problemerne, så man inden sommerferien havde klarhed over, om forhandlingerne ville lykkes. Først derefter ville man tage fat på de mange mindre problemer. Der var grund til at tro, at hele traktatkomplekset skulle kunne ligge klar ved årsskiftet 1971-72, og året 1972 ville i så fald blive det år, hvor traktaterne ville blive forelagt parlamenterne til ratifikation.

Det væsentligste problem for Danmark var — ligesom for England — overgangsperioden for landbruget og de dertil knyttede finansielle problemer. Det var i Danmarks interesse i løbet af kortest mulig tid at blive deltager i den fælles landbrugspolitik og få afregnet sin landbrugseksport til fællesmarkedspriser. Overgangsperioden måtte være kort og i hvert fald ikke længere end for industrivarer, hvor der fra engelsk side var foreslået en overgangsperiode på 3 år.

Hvad fællestariffen angik, havde Danmark accepteret denne, men fremsat ønske om toldkontingenter for en række varegrupper. Ministeren nævnte en række andre spørgsmål, som ville indgå i Danmarks forhandlinger.

Efter en kort omtale af andre landes forhandlingsproblemer kom ministeren ind på udviklingen inden for fællesskaberne og planerne for den fremtidige udvikling.

Efter regeringens opfattelse var der ingen ny udvikling i fællesmarkedet, der kunne rejse tvivl om rigtigheden af den tidligere trufne beslutning om, at Danmark skulle søge optagelse. Den nye udvikling, der forelå især, med hensyn til planerne om økonomisk og monetært samarbejde og om industripolitik og teknologi måtte opfattes som en direkte konsekvens af det vidtgående samarbejde, der allerede var etableret mellem de seks.

Der var på alle felter tale om mere eller mindre klart definerede målsætninger, som skulle søges opnået inden for visse tidsfrister, der heller ikke var endeligt fastlagt, og det var derfor ikke muligt konkret at svare på, hvad fællesmarkedssamarbejdet kunne tænkes at føre med sig i de kommende årtier.

Der var imidlertid grund til at slå to ting fast: Der var, efter regeringens skøn ikke i de i dag eksisterende planer eller målsætninger noget, der stred mod Danmarks interesser, og Danmark ville som medlem af fællesmarkedet sammen med de øvrige medlemslande være med til at fastlægge forløbet af den videre udvikling.

Efter en omtale af den såkaldte Wernerrapport angående økonomisk og monetær politik og Davignonrapporten om politisk samarbejde i Vesteuropa gav ministeren en redegørelse for de interne for-